

отыва напрѣдъ въ учението, толкова по-късо може да бѣде питаніе-то, а отговори-ти по-дългы и по-съставни. Да ся научи единъ учитель да пыта и по-стъпено да прави отговори-ты по-дългы и по-мѣчны е единъ отъ най-главны-ты и най-потрѣбны педагогически навъщи. Да ся усвои тоя навъкъ отъ книгѣ, не може, защо-то всякой прѣподавачъ може да си състави свои начини, които затова сѣ добры, защото сѣ самостоятелни. Затова, безъ да ся излагать подробно начини-ти за четене-то, ще ся каже тука за ряда на единъ урокъ, безъ да ся мысли, че той е неизмѣняемъ. Да ся земе за примѣръ четене-то на пръвѣ-тѣ статейкѣ въ вторѣ-тѣ чясть подъ заглавие: „*Въ училище*“.

Учитель-тъ подкача урока си съ разговоръ, като пыта всички-ты ученици, що сѣ правила въ прѣминѣльнѣй урокъ, и докарва всякий разговоръ така, каквото отъ отговора на дѣца-та да излѣзе статейката, която тый щѣтъ четѣтъ. Подырь иде четене-то, което не бива да ся прѣкъснува съ обяснения, защото всичко що е потрѣбно вече е обяснено въ прѣварителный разговоръ. Четене-то става така: най-напрѣдъ единъ ученикъ чете нѣколко прѣдложения (всяка-та статья състои отъ късы прѣдложения), послѣ другъ продлѣжява оттамъ, дѣто ся е запрялъ пръвѣй и т. н., подырь още два три ученика исчитать статиѣ-тѣ докрай. Слѣдъ четене-то, въ което учитель-тъ е могълъ да чюе отъ ученици-ты доста ясно изговаряне, иде таково питаніе: *кой ходи на училище? дѣ сѣди учишель-шь? дѣ сѣдѣшь ученици-ши? шо има до учишеля? съ какво пишѣшь на чернѣ-шѣ дѣскѣ? каквы илочи има прѣдъ ученици-шы?* и т. н. Кога всички-ти ученици земать да отго-